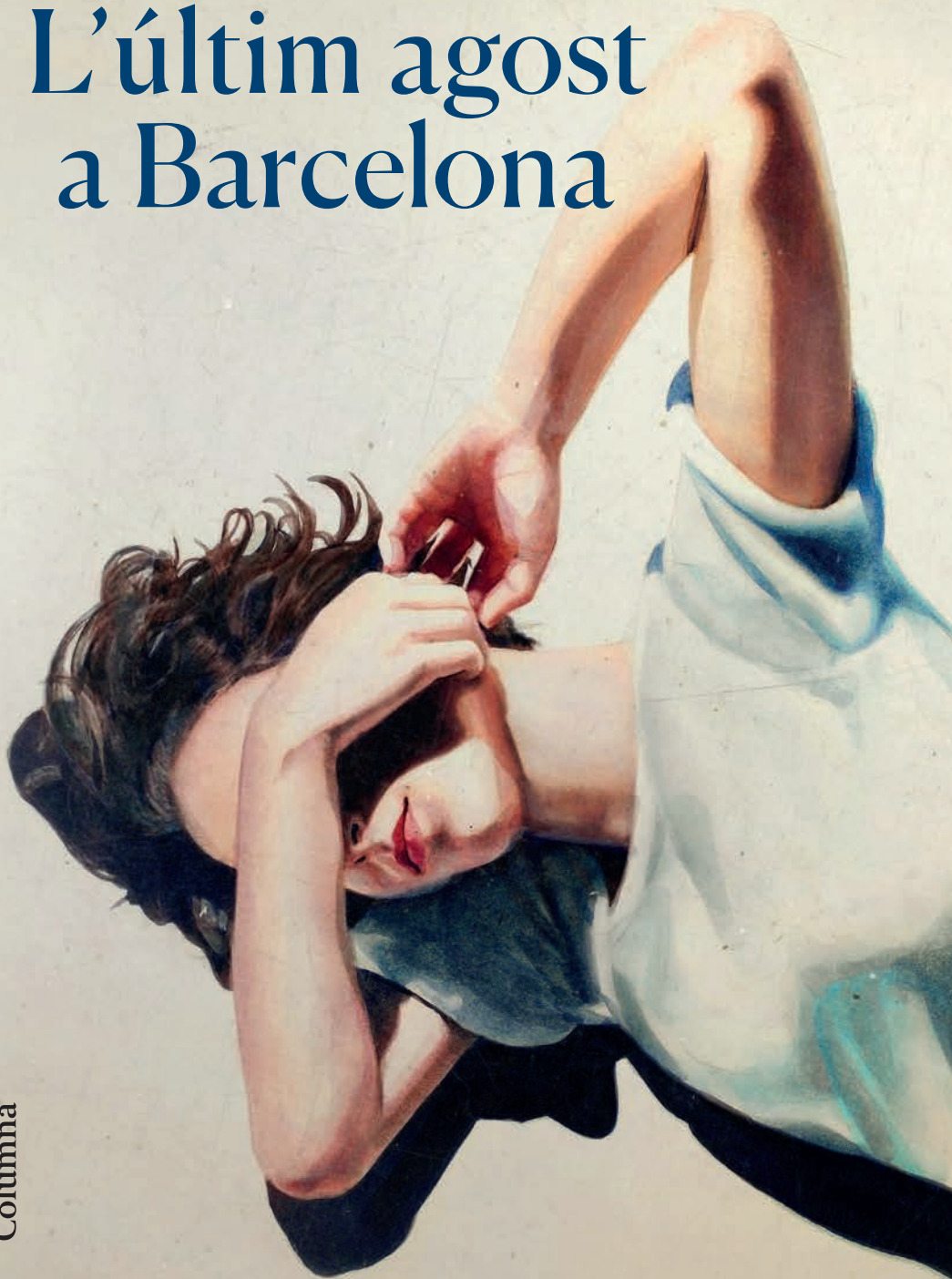

Anna Gurguí
L'últim agost
a Barcelona

Columna

ANNA GURGUÍ
L'ÚLTIM AGOST
A BARCELONA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2022
© ANNA GURGUÍ, 2022
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2912-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 5.541-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRES A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

CAPÍTOL I

Obro el sobre de la clínica. Agafo l'informe. Em suen les mans. La meva mirada només vol trobar els resultats. Aquí.

Tenim un 8% de possibilitats i ja n'hem gastat una.

Ha mort dins meu. Sé que em culpes, per molt que mai m'ho hakis dit, i això em fa sentir més culpable de tot plegat.

Estripo els papers que em confirmen el que sé, el que no vull saber i el que no sé dir-te. A vegades penso que estic vivint una vida que no em pertany, hi ha una part de mi que no sé on viu. Però sé que existeix. Sona el telèfon. Comença per un 619. Mai contesto trucades de números que no tinc guardats, però

aquest cop, davant de la desesperació i de la possibilitat de parlar amb algú, contesto. No és cap desconegut.

—Hola, Gala.

És ell.

—Hug?

—Soc jo. —Es fa un silenci. Em quedo gelada—. Sé que fa molt que no parlem.

El tallo abans de sentir el que voldria, i el que no puc, sentir.

—Després de deu anys, ets la persona que menys m'esperava que em truqués. Va tot bé?

—Malament. Estic ingressat. Tinc càncer.

La gola se m'asseca amb les llàgrimes que es van quedar bloquejades fa deu anys, quan em vaig dir a mi mateixa que no tornaries a la meua vida.

—No hi ha més. Necessitava dir-t'ho.

Miro els papers estripats.

Els resultats que em fan estar més lluny del Joan i del que soc ara mateix.

—A quin hospital estàs?

—Al Clínic.

—T'acompanya algú?

—No et preocupis, ja saps com és la meua mare, no se separa de mi.

—Faré tot el possible per venir a veure't demà mateix.

—No, Gala, no t'he trucat per això; només volia que ho sabessis, perquè després del que hem viscut no volia que te n'assabentessis per algú que no fos jo. I després del que va passar no crec que em mereixi que vinguis, ni que t'ho pugui demanar.

—Creus que m'importa, això, ara mateix? —I sí que m'importa—. A quina habitació estàs?

—A la 444.

—Allà seré.

—Gràcies.

—No m'has de donar les gràcies. Un petó i descansa.

—Fins demà, Gala.

Penjo el telèfon. No em puc creure el que acaba de passar. Després de deu anys, apareix a la meua vida amb la pitjor notícia que em podien donar. La merda de càncer. Li he dit que aniria a veure'l demà, i m'he oblidat per complet que demà marxem de vacances amb el Joan. Però no puc marxar com si res. L'haig d'anar a veure.

Veig que tinc un whatsapp del Joan:

No m'esperis desperta,
arribaré tard.

Agafó una copa de vi i obro el blanc que tenia reservat al frigorífic per a alguna bona notícia. Però

no veig que arribi el dia. Sembla que no hi hagi manera de sortir d'aquest pou. L'amor de la meva vida s'està morint, tinc un 8% de possibilitats de ser mare amb el Joan i ja n'hem gastat una. Si almenys tota aquesta merda la pogués escopir escrivint. Teclejar i buidar tot el que em fa mal. Però fa tant que no escric que quan m'hi poso no em surt res de tot el que tinc a dins. Ara ja deu fer quatre anys que vaig publicar la meva primera novel·la. Al Joan el tinc enganxat; li dic que escric, suposo que així és més fàcil per a mi, fer veure que tot continua igual. Però fa temps que no és així. Fa massa que res segueix com abans.

Vaig al pati. No hi ha cap veí a la finca. Tots se'n van de cap de setmana, i alguns ja han marxat a les cases d'estiueig. No té misteri, a la Cerdanya o a la Costa Brava. Miro el llimoner i sé que ell també em veu. Asseguda aquí, sembla que Barcelona no existeixi, i a vegades tot deixa d'existir. Em sento segura, com si els meus maldecaps, les meves pors, els meus secrets es quedessin en silenci, el dolor es pausa.

Encara em puc veure amb el Joan quan vam entrar per primer cop al pis. Definitivament, el que em va enamorar va ser aquest pati. I recordo aquella il·lusió que teníem tots dos de començar una vida aquí. Fer d'aquest pis la nostra casa. Ja ens havíem casat i vivíem en un pis molt petit al carrer Pàdua. El Joan

va trobar l'anunci per casualitat, mirant per mirar en un portal de pisos, i em va dir que quan el va veure va saber que era per a nosaltres. Jo estava bé al pis on vivíem, però sí que és veritat que cada cop ens faltava més espai, i el veia tan engrescat que només per això ja vaig dir-li d'anar a visitar-lo aquell mateix dia.

Vam pujar a la seva moto i vam anar cap a Sarrià. El primer que ens va agradar va ser que el pis era en un dels carrers principals del barri; la finca era modernista, el comercial del pis ens va dir que era de finals del segle XIX. Només tenia tres pisos més, i un veí per pis. A l'entrar, el Joan em va agafar fort la mà; en aquells temps el sentia, ens agradava fer-nos feliços i mantenir la il·lusió viva, mirar cap endavant sense pors ni desconfiances.

Només veure el rebedor del pis, ja vaig saber que ens el quedariem. El Joan tenia raó. La sala d'estar em va encantar, els finestrals que tenia i la llum que entrava. Tot el sostre era alt i amb ornaments modernistes. Tot era de color blanc i em transmetia calma. Com que era un pis així et donava sensació d'amplitud, i tampoc és tan gran: té dues habitacions, dos banys en cada habitació, la cuina, que sí que és molt gran, i la meravella que té el pis és el pati. Quan vaig entrar a la cuina, el Joan em va mirar amb aquella cara de t'ho vaig dir, i em va assenyalar el pati.

Vam obrir els porticons i vaig tenir molt clar on posaria el llimoner, la taula, les plantes. Simplement era el que volíem tots dos. Vam tornar a entrar a la cuina, el Joan em va tornar a mirar i li vaig fer que sí amb el cap. No ens va caldre res més. El Joan li va donar un sobre amb la paga i senyal al comercial i li va demanar si podíem prendre mides. El comercial ens va dir que cap problema, que havia de fer unes quantes trucades urgents i que ens esperava fora per acabar de quedar per enllestir tota la paperassa. Va marxar. Jo sabia que el Joan ni duia cap metre ni volia prendre cap mida.

Encara el recordo agafant-me i dient-me: «Ho veus? Ho sabia, sabia que t'encantaria», i portant-me fins a la cuina, on em va deixar asseguda sobre el marbre de la cuina. I allà vam estrenar el pis. L'eufòria ens podia, i això se'ns notava a la pell mentre ens donàvem plaer sense esperar res a canvi. Fa tant que ja no ens passa que crec que he oblidat l'últim cop que vam follar així, sense buscar res, simplement el gaudi dels nostres cossos.

La primera cosa que vaig comprar per a la casa va ser el llimoner. El llimoner em mira. Sé que em vol dir coses, i jo a ell. El vaig comprar perquè vaig tenir el

mateix malson que quan era petita i els pares treballaven fins tard al seu restaurant, que me n'anava a dormir angoixada pensant si tornarien: jo jugava en un parc, i de sobte la terra se m'empassava i acabava en un laberint immens, perduda. De sobte, apareixia una bruixa que em perseguia. Era vella, amb moltes pigues gruixudes i negres per tota la cara, amb els cabells blancs esbullats, un somriure permanent, unes celles negres i despentinades i uns ulls negres, molt negres, enfonsats. Jo corria i corria fins que arribava a un llimoner, l'abraçava, i llavors, quan em girava, la bruixa ja no hi era. Era el llimoner que tenien els meus pares al pati del seu restaurant. Quan era petita, sempre em posava a dibuixar o a fer els deures a prop d'aquest llimoner, al seu costat. Potser encara segueix viu. No ho sé. Mai he pogut tornar a apujar les persianes del restaurant. L'àvia en va treure moltes coses, però sé que n'hi va deixar moltes altres. No va voler vendre'l, ni llogar el local. I jo tampoc. L'àvia era l'única que sabia que somiava en la bruixa. Mai em va dir que les bruixes no existien. Em deia que, quan estigués preparada, mirés la bruixa als ulls fixament, que la comencés a perseguir, i ja veuria com marxaria i no tornaria mai més.

Als onze anys ho vaig fer.

Va marxar.

I al dia següent, vaig tacar de sang les calces per primer cop.

La bruixa no va tornar.

Sempre l'observo i miro com creix, com li canvien les olors i els colors, mai fa néixer llimones. Potser per això l'observo tant, perquè a vegades penso que és un mirall del que soc jo. Dèries. Ho sé. Però jo sola m'entenc. Aquí no se sent cap cotxe, nooloro la contaminació, ningú em jutja, ningú em veu. Aquí és on em quedo petrificada davant dels resultats i al mig d'aquesta trucada. Ara mateix no puc entendre ni vull entendre res. L'Hug s'està morint. I només tenim trenta-cinc anys, ell quaranta. I cinc van ser meus. Com em costa obrir l'ampolla. Ja ho tinc. Oloro el vi, sento la fusta, el toc sec. Veig com el vi descansa dins la copa. I en prenc un glop. Un cop fort i sec. Mai oblidaré la imatge de la placa quan vaig tancar per sempre la porta del cotxe de l'Hug. El que em vaig fer per creure'm que ja no t'estimava. Com em vaig enganyar per oblidar-te. Per deixar-te d'estimar. La ràbia imposada que vaig necessitar per viure enfadada amb tu. I encara ara segueixo enfadada amb el teu record. Ningú em va explicar com deixar d'estimar una persona. Dos

dies després, l'àvia va morir sola, esperant que jo arribés.

I ara estem en aquest punt.

Entre la vida i la mort. Entre el tot i el res.

Recordo que tinc aquell paquet de tabac amagat. El doctor em va dir que prou tabac i que fes dieta saludable: les hormones tot ho senten. Em ric de les seves paraules. I de l'estupidesa que ara em semblen totes les recomanacions. M'aixeco. Vaig a la nostra habitació i obro la capsa on guardo cartes i fotos que m'agrada oblidar, per després mirar-les o llegir-les com si fos el primer cop. Agafo directament tot el paquet. El Joan arribarà tard. O potser ni arribarà, potser estarà amb la seva amiga del despatx. Torno al pati. M'encenc el cigarro. I a la primera pipada em marejo. Els plaers maten. Ho assumeixo. No sé cap on anar ni què haig de fer. Demà, com cada 1 d'agost, marxem de vacances. I l'Hug s'està morint, no puc fer veure que la vida continua com si res. L'haig d'anar a veure, vull estar al seu costat. Però ara mateix el Joan i jo portem uns mesos difícils, i necessitem desconnectar de la rutina, d'aquesta ciutat que cada cop m'ofega més.

No sé com ens ho farem, i menys quan li digui que només tenim un 8% de possibilitats de tenir un

fill. Ell vol ser pare des de fa molt, inclús abans que ens decidíssim a deixar de prendre precaucions, però em va esperar fins que jo em vaig creure preparada. Ara sé que mai ho estàs, i menys quan et prepares per ser mare i, quan ja t'hi has fet a la idea, et diuen que el cor de la teva criatura ja no batega. Em diu que no passa res, que ho aconseguirem, com el primer cop que ens vam quedar embarassats, que no em preocupi, però sí que passa. Tots dos ho sabem.

Molts cops em culpo perquè a vegades penso que es va equivocar casant-se amb mi. Va creure massa en mi, en el que jo podia ser per a ell i no he sigut. L'estimo. M'estima. A vegades només cal això, però quan els fills no venen les coses empitjoren, perquè ningú en té la culpa, i quan no hi ha culpables la cosa es complica. Els nostres amics viuen dels fills. Les seves relacions viuen dels fills. Les seves infidelitats, també. Sempre et diuen que són el millor que els ha passat, però mai t'expliquen les veritats. I si em soc sincera, jo mai he necessitat un fill per sentir-me completa. Mai n'he necessitat cap per creure que la vida té un sentit. Mai vam pensar que seria el primer que faríem quan ens caséssim, i la veritat és que ens ho vam prendre amb calma. Jo durant els tres primers anys de casats no volia. Volia gaudir del Joan i que ell gaudís de mi. I un dia ho vam decidir, de

forma molt conscient: sabíem que un fill ens canviaria la vida i no ens importava. En aquest punt és quan saps que ha arribat el moment, quan acceptes i no t'importa que tu i ell ja no sigueu la vostra prioritat, sinó el vostre fill o filla, i aquell 7 de juliol tot es va espatllar. Apago el cigarro amb ràbia, amb fàstic. Amb mal gust de boca, faig un glop de vi. No vull marxar amb el Joan. Haig d'anar a veure l'Hug i és el que vull fer i necessito fer. Després de deu anys ningú et truca per caprici. Suposo que davant de la mort apareixen els fantasmes del passat. I ell i jo som els nostres fantasmes.

Potser aquesta trucada és el senyal que el Joan i jo ens hem de donar un espai. O que ha arribat el moment de ser egoïsta i tornar a pensar una mica més en mi, en el que vull fer i no en el que haig de fer. Acabo d'esmicolar la merda dels resultats, que em diuen que ell i jo no estem destinats a ser pares, poso els bocins de paper en un bol, agafo l'encenedor i cremo el que avui m'han refregat en tota la cara. Sé que hi ha un 8% de possibilitats, però per a mi i el Joan no valen res. No cal que ho haguem de passar malament tots dos, que patim més del que ja estem patint. El bol ja està ple de cendres, les cendres d'uns papers cremats que ja no diuen res ni de possibilitats, d'estadístiques. Les llenço al llimoner; «Sé el que penses»,

li dic mentre barrejo la terra amb les cendres, però a vegades les veritats que han de fer mal han de ser secrets.

I aquí es queden.

El Joan mai es queixa. Aquest potser és el nostre problema. Que no em retregui les coses. Que no em digui les veritats. Necessito que reaccioni davant del dolor, si cal que exploti amb mi, que m'ho retregui tot. El que odio és que es guardi el que pensa, el que li fa mal. I la ràbia em col·lapsa quan veig aquella cara com si la cosa mai tingués res a veure amb ell. Aquest any de merda que hem passat, jo sabia que ell es feia l'adormit mentre jo plorava al llit, i cap abraçada, cap estàs bé? Ell no era així abans, tot això l'ha superat, mai ens ha passat res important que ens fes posar-nos al límit. Suposo que el tot va bé és el que li ha servit tota la vida. I segurament, ara ho veig amb el temps, quan el vaig conèixer és el que necessitava, que tot anés bé; després de la meva relació inestable amb l'Hug jo no volia alts i baixos, necessitava la normalitat. Suposo que en part també és culpa meva, el fet d'haver acceptat aquesta part d'ell; a mi ja m'anava bé que fos així. I del que m'havia oblidat, aquests anys amb el Joan, és que la vida et dona cops i que a

vegades et fan caure. I si penses que tot està bé quan no és així és quan caus en el pou.

Crec que ja no és que ens hàgim desenamorat, sinó que durant aquest últim any hem perdut alguna cosa molt més important. I el pitjor és que no sé si la podrem recuperar, perquè no sé què ens ha passat o com hem arribat fins aquí. En quin moment vam deixar de ser ell i jo, el sempre junts. Sé que em va ser infidel amb la noia que li porta la comptabilitat del despatx. Fa una olor diferent. Veig com els seus ulls verds no em poden aguantar la mirada. Ell no ho sap, però sé que es veia o es veu amb ella. No em va costar saber-ho. Un dia jo estava cuinant i ell estava al lavabo, es va deixar el telèfon, li va sonar un whatsapp. El vaig agafar i vaig llegir el que es veia a la pantalla:

Joan, demà t'espero.

Aquests dies sense tu han estat horribles. Tinc moltes ganes de tornar al nostre hotel. Et vull.

Vaig veure aquell missatge i em vaig quedar paralizada. No recordo quanta estona vaig estar davant d'aquella pantalla, rellegint-lo. Se'm va cremar la ceba que estava fregint, fins que l'olor de cremat em

va fer reaccionar. Vaig deixar el mòbil sobre la taula, com si tot allò no hagués passat. Ell va entrar a la cuina i, com si res, em va fer un petó a la galta i em va dir que deixés allò, que demanaríem unes pizzes. I vaig deixar-ho estar. No li vaig dir res. No tenia forces. Vaig fer veure que no ho havia vist. Em dol? Sí, és clar que em dol. No el culpo. No l'estima. Ho sé. No el justifico. Sé que la mentida el pot i m'ho acabarà dient. I sí, el perdono. Una altra hauria agafat les maletes i hauria marxat. Però casa meva és ell. Jo era de les persones que sempre deien que no perdonarien una infidelitat. Però hi ha dones que mai es converteixen en una amenaça. I ella n'és una. Només li dona uns minuts de companyia, que és el que jo des de fa uns mesos no li puc donar. No li vull donar. No em surt. D'egoistes ho som tots. A vegades, la vida és freda. Ara mateix visc congelada. Fa un temps, hauria estat tot un drama. Ara només som dues persones que busquem la manera de tornar a estar juntes. Com abans que tot s'espallés. Tots dos sabem que no està trencat. De moment, no. Això és el que volem creure. O el que jo vull creure.

La trucada de l'Hug m'ha afectat, i crec que és el moment de tancar per sempre qualsevol relació amb l'altra meitat que no tinc. Suposo que llavors les coses milloraran. Jo vull seguir amb el Joan i ell amb

mi. Ho sé. Fa mesos que no soc aquí. Queestic plantada com el llimoner. M'observes, i veig com absorbeixes les cendres de l'informe. Rebo un whatsapp.

Aparcant. Espera'm si estàs desperta.

Contesto:

T'espero amb una copa de vi.

Amago el paquet de tabac a la meva capsa dels records, que avui s'han obert per primer cop des de fa massa temps. Em rento la cara. Torno al pati i serveixo dues copes de vi. Fico l'ampolla en una glaçonera. Tinc molta calor, però alhora les mans gelades. Escolto les claus com entren a poc a poc al pany de la porta. Per la manera com l'obres sé que estàs cansat. Exiliat del que passa dins del meu món. Del nostre. No et mereixes formar part de tota la merda que ens envolta. Et sento deixar les claus sobre el moble que em vas regalar pels vint-i-cinc anys. El meu primer aniversari amb tu. Aquells anys en què tot sumava i res ens restava.

—Soc al pati! —Miro el llimoner que amaga el nostre secret—. Com ha anat el dia?

S'asseu al meu costat i agafa la copa de vi.

—La veritat és que he tingut un dia de bojós. Sembla que l'últim dia de juliol s'hagi d'acabar el món. I tu, què tal el teu últim dia de feina?

—Bé, com cada dia. Quan he sortit he fet un parell d'encàrrecs i poc més.

Veig el llimoner com em sentència.

—Que bo, aquest vi! Com és que l'has obert?

—Ens ho mereixem, que comencem les vacances!

—Sí, per fi, semblava que mai arribaríem a aquest dia. Et veig cansada.

El seu comentari em sorprèn, suposo que fa massa temps que crec que no es fixa en mi. Que no em veu. Em sap greu enganyar-lo. Necessitem tant aquest mes, per refer-nos i respirar junts, i no separats, però em vull quedar. Aquest cop em toca pensar en mi, que fa massa temps que ho he deixat de fer. Potser és millor que estiguem separats. Ens anirà bé. Agafarem aire. Respirarem. És el que necessito. Sempre tinc molt bons records de les vacances. Les barbacoes que fem, i com comencem a parlar de tu, i de mi, i de res. Els esmorzars que s'allarguen amb l'aperitiu. Les migdiades de després de fer l'amor, o simplement de tenir sexe. Les passejades de la tarda, on sempre em demanes que em quedi parada per fer-me una foto que després m'agrada mirar-me a mit-

jans de novembre, quan la rutina ja ens ofega. Els sopars que em fas, amb una torrada i una truita que acompanyes amb un bon formatge. El jersei blanc que només em poso a l'estiu, quan la nit s'allarga. Sé que si ens n'anem aquest estiu aquests records no valdran res.

T'observo mentre beus i et reconec la mirada. Aquests últims mesos t'has aprimat. Suposo que tu també has patit. Em mires i sé que em vols, que em segueixes estimant, però em veus lluny, i jo ja ni et veig. Em fa mal pensar en les cendres de l'informe. No et mereixes ni un percentatge del que diuen. Seràs un bon pare, amb mi o amb una altra. T'agrada cuidar, i sentir que els altres volen això de tu. Ets generós amb tothom. No ets rancorós, i això, per molta ràbia que em faci, sempre t'ho he envejat. Bec aquest vi, avui, totalment necessari. T'asseus. Et descordes el nus de la corbata. I et quedes mirant el llimoner.

—Gala, no saps com necessitava estar així.

M'acaricia una cama i deixa la seva mà sobre el meu genoll. Fa un glop llarg a la seva copa de vi.

—Ja saps que fa anys que no em publiquen res, més que res perquè no em surt res decent per presentar. Avui he reprès les notes sobre una novel·la que fa temps que hi dono voltes.

Em dic a mi mateixa que soc una mentidera. Però

no sento remordiments. Potser perquè ell també em menteix, i ara és el meu moment.

—Me n'alegro moltíssim. Sabia que acabaries fent una segona novel·la.

—I ja saps que quan tinc la necessitat d'escriure haig d'estar sola.

—Ho sé, no cal que m'ho recordis. Quan vas escriure la primera novel·la, semblava que m'estiguessis posant les banyes. M'evitaves, literalment.

—Exagerat! Sé que la idea no et semblarà bona, però necessito quedar-me a Barcelona, aquest mes.

I ara és quan em mira fixament.

—Home, Gala! Ara ja ho tenim tot planificat, i necessitem aquestes vacances més que mai.

—Tu creus que les necessitem junts ara mateix? Tal com estem? Crec que potser també és un bon moment per donar-nos aire.

Veig com el to de la conversa pot acabar amb una forta discussió.

—No entenc que necessitis aire. Justament, crec que ara, més que mai, hem d'estar junts.

Agafó aire i intento rebaixar el to.

—Joan, escolta'm. Necessito fer-ho. Fa anys que no escric res. I ara necessito aquesta motivació per evadir-me de l'any que hem passat. Necessito recuperar-me; no sento res, i això fa que no escrigui. Ara

veig una mica per on puc anar. De veres que ho necessito. Si no, no t'ho demanaria ni boja. Tinc una merda de feina de funcionària de nou a dues del migdia, per mi cada dia és el de la marmota. No puc més. Explotaré si no intento fer el que vull, el que em surt de dins.

Tota aquesta mentida per una trucada que arriba massa tard. Crec que no soc conscient del que estic fent. Se serveix i em serveix més vi. Es rasca el coll i es treu l'americana.

—Em posa content saber que tens idees, i que has recuperat la idea de tornar a escriure una novel·la. És clar que veig que la feina no et motiva, però la vas escollir per poder escriure a les tardes, no per ara deixar-me sol durant les vacances. —Fa una pausa i mira el llimoner—. No m'agrada la idea d'estar separats un mes, però si és el que necessites no seré jo qui t'aturi. El que vull és que estiguem bé, i veure't bé.

—Entenc que et faci cosa, i que no t'agradi la idea que em quedi, però jo ara m'hi veig amb forces i és el que em ve de gust. No et preocupis pels teus pares: estaran encantats de tenir-te per a ells, i evidentment que ho entendran.

Li acaricio la mà perquè realment ho sento.

—Et veig contenta. Això és el que vull, que tot torni a la normalitat. I no et preocupis que parlaré

amb ells. Vull que estiguis així. I si el que cal és això, potser és el millor per a tu i per a mi.

—Saps que vull quedar-me amb tu. Ho saps, oi?

—És clar que ho sé, però a vegades em fa por quan et veig tan lluny.

—Avui soc aquí.

—Vols més vi? —em pregunta, tocant-me una cama.

El veig i em veu. El llimoner em somriu. Ens espia.

—No. Et vull a tu.

Em torna a acariciar la cama. I a poc a poc noto com les seves mans van pujant. S'apropa. Avui el sento. Avui el tinc. És meu. Soc seva. Avui hi som. M'apropo. Amb els meus llavis sento els seus. M'agrada la seva olor. La seva pell. Fa mesos que no em toca, que no el toco, que no ens volem. Però avui sí. Em comença a obrir la brusa. Lentament. Sento cada botó que em descorda. Sempre amb la seva delicadesa.

Els detalls.

Sempre els seus detalls. Noto la suavitat de les seves mans que em fan sentir el meu cos.

El trobava a faltar.

Era incapaç de sentir-lo.

M'havien buidat.

M'havien esguerrat i estripat el que era de tots dos.

I aquest any el sexe s'havia convertit en calculador, únicament per buscar un altre fill.

I ara em tornes a omplir amb aquest plaer que havia oblidat. Aquesta suavitat que només em saps donar tu. No entrem a la casa.

Ens despullem.

La roba cau.

El llimoner ens observa, i jo observo el teu cos. Dreta, i amb tu dins del meu cos, torno a tenir aquella sensació.

Agafó aire. El plaer que em puja dels peus a la gola.

Faig un crit mentre la pell em retreu el que no soc.

El que no podem ser. La silèncio amb el meu últim alè de plaer.

Et veig.

Em tapes la boca mentre em murmures que em vols.

Un t'estimo s'escola en aquesta nit d'estiu.

On tot comença i on no sé com acabarà.

Avui i ara.